

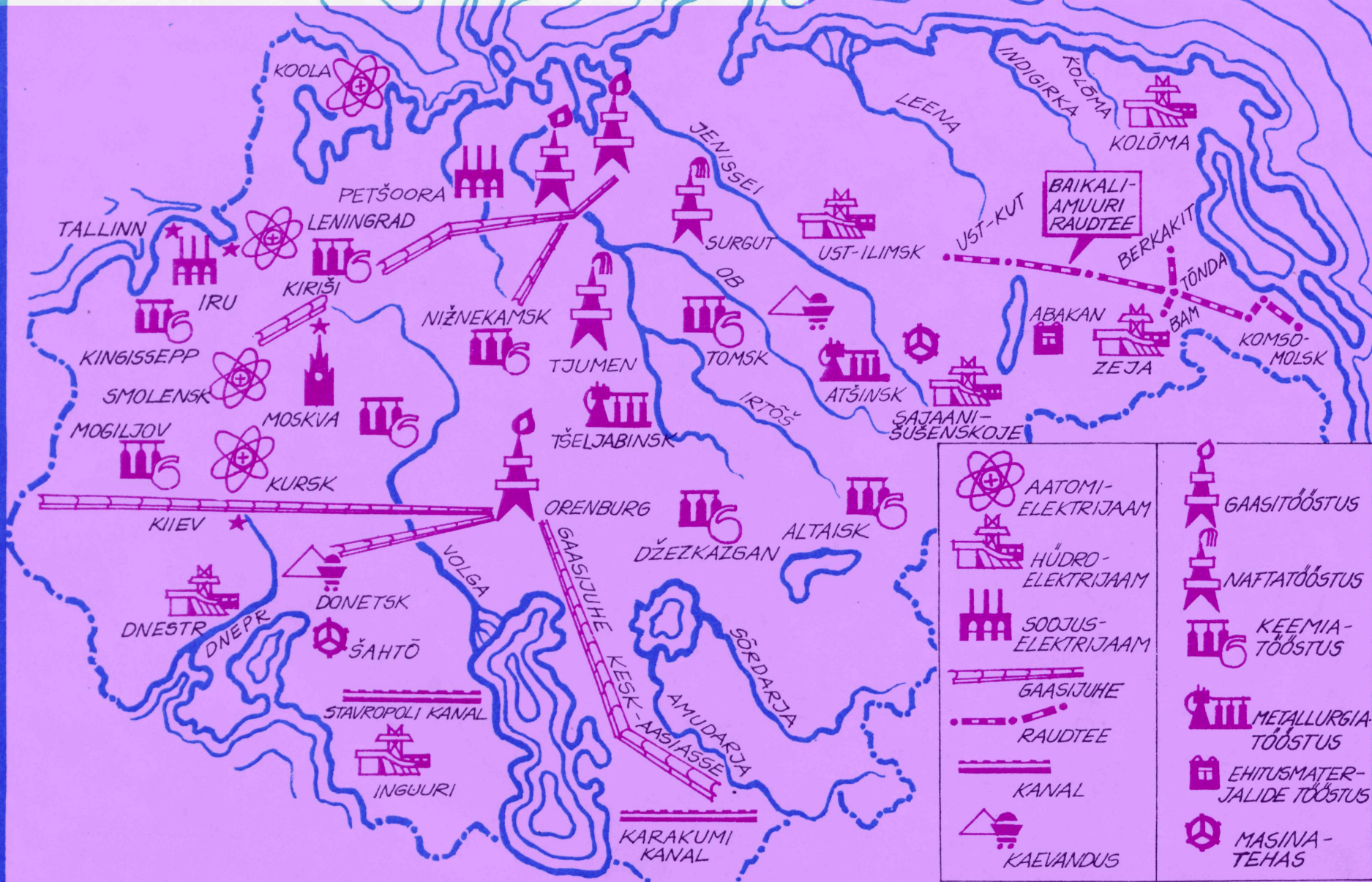
NR. 6

TÄHEKE

1976

VIISAASTAKU SUUREHTITUSED

Sinu ees on kodumaa kaart. See on kaetud leppemärkidega. Need märgid tähistavad käesoleva viisaastaku mõningaid tähtsamaid ehitusi.

Ohele ja pealegi nii väikesele kaardile ei ole võimalik kõiki ettenähtud ehitusi kanda. NLKP XXV kongressil vastuvõetud viie aasta plaan on väga ulatuslik. On kavas püstitada hulgaliselt elektrijaamu, tehaseid, vabrikuid, kombinaate, naftapuurtorne, rajada gaasi-

juhtmeid, raudteid, kanaleid. Igas linnas ja maa-asulas ehitatakse elumaju, koole. Kolhoosidesse ja sovhoosidesse tulevad uued suured põllumajandushooned.

Nagu sa tead, nimetatakse kümnendat viisaastakut efektiivsuse ja kvaliteedi viisaastakuks. Efektiivsus tähendab seda, et iga inimene täidab oma ülesandeid täpselt ja tulemusrikkalt. Kvaliteet tähendab seda, et kõik tööd tehakse ainult väga heale hindele.

Miks leib nuttis?

See oli ilus mets, kuid nagu süngevõitu.

Kui aga sinna lippas trobikond lapsi — poisse ja tüdrukuid, muutus mets lõbusamaks, elustus, kajas vastu.

Mets puhkes naerma. Kilkas, laulis, valatles, mängis koos lastega. Nad said kohe sõpradeks, leidsid ühise keele, ühise laulu, ühise naeru.

Mets avas neile südame, pajatas oma muinasjutte, kostitas marjade ja jänese-kapsaga.

Kuni lapsed marju korjasid, laulsid, ringi tuiskasid, hakkasid nende jalad väsima.

Kui aga jalad väsisid, tuli söögiisu.

Nad istusid metsalagendikule, seadsid rohule kõik, mis kaasas oli.

Sõid, puhkasid pisut, jooksid veel, — ja juba kaldus päev õhtusse, tuli aeg minna koju, linna.

Rong vilistas, oli vaja kiirustada.

Korjasid asjad kokku, isegi paberitükke ei unustanud — metsa ei tohi prahti jätta!

Vaatasid veel kord ümberringi — kas poisid pole maha jätnud nuge ja tüdrukud kamme.

«Tüdrukud, võtke leib kaasal!» hüüdsid poisid.

«Võtke teie.»

«Meie ei võta.»

«Las jääb siia. Meil pole kuskile panna.»

«Las jääb. Kodus on seda küllalt. Milleks nii rasket asja vedada?»

Ja kõik jooksid rabinallal jaama, rongile.

Leib jäi metsalagendikule, sinkjate kada-

kate vahele. Jäi üksi, saatuse hooleks.

Sinna, kus olid istunud lapsed, lendas vares. Nokkis isukalt leiba. Sõi kõhu täis, kraaksatas — see oli tema naer — ja lendas minema.

Leiva juurde silkas jänes. Kargles rõõmust, välgatas oma lõhkist mokka — naeris laste üle. Ah, on alles vedelvorstid, jätsid leiva mahal Sõi, söi, punus läbi kadastiku minema.

Lähenes õhtu, hämardus, metsas muutus süngeks. Leib aga oli üksi, vareste meelevalda all.

Leival hakkas kurb, ta puhkes nutma. Sai laste peale pahaseks: nad ei tea, kui raske oli temal, leival, saada leivaks. Kui palju tööd, kui palju higi ja vaeva ta maksab.

Mets kuulas, kuulas, kuidas leib nuttis. Muutus samuti nukraks. Tõusis tasane tuul, mets kohises kurvalt. Tuul tugevnes, mets puhkes päriselt nutma.

Mispärast mets nuttis? Mets ulatus kolhoosipõldudeni. Ta teadis, kui palju higi ja vaeva maksab põllumeestele leib.

Muidugi teadis seda ka leib ise.

Seepärast nutsid nad mõlemad.

Linnalapsed aga ei teadnud. Sel ajal tulid nad juba rongilt maha. Nad olid metsa jäetud leiva täiesti unustanud. Lõbusas tujus sõitsid nad trollibussiga koju. Kodus oli palju leiba, milleks valutada südant metsa jäetud leiva pärast.

Metsas aga nuttis leib.

Ka mets nuttis.

Tõlkinud MIHKEL LOODUS

TATARI KIRJANIK
MUSSA DŽALIL

MINU KOER

Ma tean,
et mu peni
on pisike veel.
Noh, mis sellest —
see-eest tal on
vapper meel.

Egas muidu ma suvel,
kui aega sain vaid,
sõjakunstiga tuttavaks
teinud Abaid.

Seetõttu Abai
oskab käsklusi täita,
ta teab kõiki märke,
mida talle ma näitan.

Vaikselt lamada võib ta,
ja kuis roomata, teab,
siis, kui vaja, mind hõikab.
Teda kraavid ei pea.

Kaevikutesse kirju
võib edasi anda —
tuli õppides kaua tal
portfelli kanda.

Kui ta kasvab,
saab teenistuskoeraks heaks.
Piirivalvur sellist
just vajama peaks!

Kuid ka praegu on valmis
Abai elu eest
meie kodumaad kaitsma
vaenlase eest.

Tõlkinud LEELO TUNGAL

HARRI JÖGISALU

KOSKEL JA VARES

Kosklaema oli suures mures: vares
varastas tal munad pesast ära.

Ah et kes see koskel on?

Koskel on ilusa sulestikuga ja kaelatutigas
suur merepart, kes vee all hästi ujub
ja kala püüab.

Ühel väikesel saarel leidis koskel endale
pesapaigaks vana vaadi kõrge lepa
otsas.

Ah et kuidas vaat puu otsa sai?

Kalur pani, et naisel ja lastel oleks ilus
vaadata, kuidas kosklad merel vett pritis-
ivad ja emalinnud kongides munemas
käivad. Pesa eest võtab kalur paar muna
ka oma pere jaoks.

Ah et miks nad kongidesse munevad?

Koskel muneb ka kivikoopasse ja kala-
mehe onni. Aga väga meeldib talle pesa
teha puuõõnsusse ja inimese seatud kasti
või tünni. Kui kosklapojad munast välja
tulevad, hüppavad nad samal päeval pe-
sast alla ja marsivad ema järel merele.

Aga niipea kui koskel oli munenud muna
ja lennanud merele toitu otsima, tuli va-
res, piilus pesaavast sisse, lõi oma terava
noka munakoarde ja lendas koos munaga
minema. Sedasi mitu korda.

Ah et kust vares tuli?

Eks üle mere metsast. Seal oli tal pesa.
Kus täpselt, seda keegi ei teadnudki —
nii hästi oli ära peidetud. Vargil käis
vares salaja, kui kedagi nägemas ei
olnud.

Koskel kurtis oma õnnetust — lendas
haledasti krooksudes mitu tiiru ümber
kalurimaja korstna. Aga pererahvas ei
osanud sellest midagi arvata. Mees võt-
tis küll redeli, käis vaatamas ning imes-
tas: «Pesa ikka tühi.»

Rannas sai koskel sinikaelaga kokku.

Ah et kes sinikael on?

Sinikael on ka part, helkivsiniste kaela-
sulgedega lind, ludistab nokaga kalda-
äärses mudas.

«Sa kafa munad sulgede ja kõrtega kinni,
siis ei leita üles. Mina teen ikka nii,»
ütles sinikael.

Koskel tegi, nagu õpetatud, aga ei see
varese vastu aidanud: vares kratsis kün-
tega muna paljaks ja viis ära.

Koskel jutustas randtiirule, et munad ei
seisa pesas.

Ah et kes see tiir on?

Tiir on merepääsuke, väike ilus hõbe-

valge kajaka moodi lind, musta mütsi, punase noka ja punaste jalgadega. Pesa teeb lagedale rannaklibule, päris veepiirile.

«Vares kardab ainult teravat nokka. Meie, tiirud, hoiame teda oma pesadest sellega eemale, et virutame nokaga ja tõmbame tal saba sulgedest lagedaks.»

Koskel tänas hea nõuande eest.

Juhuslikult kuulis seda juttu üle väina lendav maakaaretuul. Tema tundis varest ja teadis ka varese tempe.

«Oota sa!» sai tuul pahaseks. «Ma sulle näitan.»

Ah et mida tuul varesele näitab?

Küll näed. Tuul tiirutas kalamehe õuel, lõi tuulelipule ringi peale, puhus võrgud vabedel kuivaks ja sasis perenaise lõngavihtide kallal. Napsas pasma küljest valge niidijupi ja kandis üles lepa otsa, otse koskla kongi ukse ette ja sõlmis oksarao külge.

Ah et miks ta sinna sõlmis?

Selleks, et vares pesa rahule jätaks.

Ah et kuidas vares nii rumal on, et kardab lõnga?

Eks sellepärast, et peab end targaks linnuks.

Illustreerinud VALLI HURT

«Keset tuulist merd oli ühes kohas pisike saar. Ümber saare seisid igas kandis teravad kivid ja veealused salakarid. Nende vahel pahises ja vahutas vesi.»

Nii algab lasteraamat, mis sai tänavu Juhhan Smuuli nimelise kirjanduspreemia — «Kunksmoor ja kapten Trumm».

Selle raamatu on kirjutanud AINO PERVIK. Lisaks kahele Kunksmoori-raamatule on Aino Pervik kirjutanud veel terve rea lasteraamatuid, nende seas ka ühe väga vigurliku raamatu — «Väikesed vigurijutud». Seekordsed vigurijutud ei ole aga sellest raamatust. Need on päris uued vigurijutud ja lubavad loota, et Aino Pervikul on plaanis veel üks lõbus vigurijuttude raamat kirjutada.

AINO PERVIK

LUU-UURIJA LUU

Luu-uurija uuris vurriluid. Tal oli palju luuvurre ja ta tegi neid järjest juurde. Kui aga leidis kuskilt uue luu, muudkui puuris sellele augud sisse, pani nõõri läbi ja hakkas uut luuvurri vurrutama ja vurri tuure uurima. Uuris sabaluud ja abaluud, jalaluud ja kalaluud ja igasuguseid muid luid. Uuris isegi oma kalli kül-

jeluu tuurid läbi. Küll tema uuris ja puuris, et mis on kõige parem vurriluu.

Ja tegigi luu-uurija lõpuks kindlaks, et lambaluu on parem kui hambaluu, et sealuu on parem kui pealuu, et linaluuvurr viriseb ja kooljaluuvurr vuriseb ja umbluuvurr ajab verist vahtu välja. Eks see olegi kõik kokku üks suur umbluu.

PUU-UURIJA PUU

Ühes majas oli palju igasuguseid puid koos. Siin olid mesipuu ja lasipuu, toobripuu ja pesupuu, rangipuu ja riidepuu, elupuu ja puujalaga puuslik. Muud suurt õieti polnudki kui puud. See oli puu-uurija maja.

Kord tuli puu-uurija jälle uurimisretkelt ja tõi kaasa uue puu.

«Jälle üks asjapuu juures,» ohkas puu-uurija naine südametäiega.

«See on väärt riistapuu,» ütles puu-uurija.

«Katsu, kuidas kõliseb!»

Kõlises küll, miks ta ei kõlisenud. See oli ju margapuu. Puhtast vasest.

KUU-UURIJA KUU

Juba mitu kuud uuris kuu-uurija kuud. Kuud tuli kuuvalgel uurida, sest muidu ju kuu ei paista. Ometi oli kuu-uurijal kuuvalgel liiga pime. Mis teha? Kuu-uurija viis kuu tuppa. Tuli välja, et oli aprill.

Rammumeeste heitlused

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

Kas sa oled kunagi kohanud inimest, kes kohe pärast teretamist ütleks:

«Ma kaalun nelikümmend kaheksa kilo.» Kas see on siis üldse tähtis, kui palju keegi kaalub? Kui sa oled raskemaks läinud, siis ainult lasteaias või pioneerilaagris öeldakse mõnikord, et oled tubli poiss või tüdruk. Arstid jälle ütlevad, et liiga palju juurde võtta polegi hea.

Ometi on inimesi, kellest kogu aeg teada tahetakse, kui palju ta kaalub. Arvid on üks neist. Tema on maadleja. Maadluses on aga nii, et suuremaid väiksematega vastamisi panna ei saa, sest suurematel on rohkem jõudu. Aastad annavad ka rammu juurde. Mis saaks, kui sind kooli lõppklassi poisiga maadlema panna!

Arvid just ongi lõppklassi poiss. Nüüd kaalub ta kuuskümmend kilo. Aga kaks aastat tagasi, kui ta Alma-Atas üleliidulisel koolinoorte spartakiaadil võistles, oligi neid kilosid nelikümmend kaheksa.

Kuum oli tookord küll. Pidulik ka. Kuum sellepärast, et Alma-Ata asub päris meie kodumaa lõunapiiril ja seal on suvel alati väga kuum. Pidulik sellepärast, et koos olid ju kõigi viieteistkümne liiduvabariigi ja Moskva ning Leningradi parimad koolinoortest sportlased.

Suur hoone, kus võisteldi, on kohe maad-

lemise jaoks ehitatud. Maadluspoisse oli siin väga palju. Suuremaid ja väiksemaid. Kõige suuremad kaalusid üle saja kilo, kõige väiksemad vähem kui pool sellest. Arvid kuulus nende väiksemate hulka. Ta võistles naljaka nimetusega kaalus — kärbeskaalus. Vastased olid enamikus temast aasta või kaks vanemad. Aga kaheksas koht meie maa parimate noormaadlejate seas on väga hea saavutus. Maadlemine on raske spordiala. Ega seda niisama, naljapärast, raskejõustiku hulka loeta. Katsu sa vastast selja peale panna, kui ta kõigest jõust vastu punnib! See õnnestub ainult siis, kui oled tugevam ja väledam ja tunned paremini neid nõkse, mida maadlustehnikaks kutsutakse. Arvid on neid nüüd juba neli aastat õppinud. Õppinud nagu rannaküla poisid ikka — visalt ja suuri sõnu tegemata.

Täna räägime temast sellepärast, et veidi rohkem kui kuu aja pärast algab jälle meie maa õpilaste suurim spordivõistlus — spartakiaad. Parimad spordipoisid ja -tüdrukud tulevad seekord kokku Ukraina linna Lvovi.

Ka Arvidi sooviks on sinna sõita. Seekord ei ole vastased temast vanemad. Nii et kaheksandast kohast loodab ta küll kõrgemale jõuda. Eks võistlused näita, millisele kohale nimelt.

OSKAR TANNER

SOOME KIRJANIK
KIRSI KUNNAS

Eide imerohi

Elas kord üks eit
ja alati jõi vett ta.
Jõi hommikuti vett ta
ja õhtuti jõi vett ta
ja ühtelugu kordas — vett ja
vett ja vett ja vett ja vett ja vett ta.

Kui mõnda töbi vaevas,
siis hüüdis eit: «Oh taevas!
Peab kähku jooma vett ta,
peab jooma kähku vett ta!»
Ja kogu aja kordas — vett ja
vett ja vett ja vett ja vett ta.

Ükskord eit jäi haigeks
ja ei tahtnud vett ta.
Ta hüüdis: «Ei joo vett ma!
Ei võta suhu vett ma!»
Ja uskuge nüüd, et ta
ei joonud vett ja vett ja vett ja
siiski terveks sai.

Oli see alles NALI,
arvasid ämber ja pali.

Kirju lehm ja kirju kass

Kirju on lehm, ja piim, see on valge,
ja lehm on vehkija saba.
Lüpsioskus mul kasvab et puna lööb palge,
ja lehm ju kasvab saba.

Kirju on kass, ja piim, see on valge,
ja kassil on lakkuja keelgi.
Jootmisoskus mul kasvab et puna lööb palge,
ja kassil ju kasvab keelgi.

Tõlkinud ENO RAUD

VALGEVENE KIRJANIK
RÖGOR BARADULIN

Kas kuulsid?

Kas kuulsid,
et kassile kasvas tukk?
Kass palub nüüd kukke: «Oh, kulla kukk,
mu jonnakat tukka hari,
sul omast käest võtta on hari!»

Kas kuulsid,
et hai
tegi vaalale pai!
Vaal päitamist keelas,
aga hai tema neelas.
Vaal hüüdis: «Mis ime,
on siin alles pime!»

Kas kuulsid,
et hundid said toredad särgid
ja särgile lillega rinnamärgid!
Siis maha nad pidasid söömingu
ja pärast veel väikese löömingu.

Ära uneski hinga,
mis ütlesin sulle,
kui hommikul ärkad,
siis räägi kõik mulle.

Hakkan arstiks

SUVEPLÄANID

Kahel viimasel koolipäeval esimese klassi lapsed Elju ja Ene ja Anne ja Eino ja Lembit — ja kes nad seal kõik olid — rehkendamistunnis enam ei rehkendanud ega ilukirjatunnis tähti ei kirjutanud. Kirjutamise-rehkendamise asemel nad laulsid, mängisid ja tantsisid. Ja siis veel arutasid, mida keegi kavatseb teha suvepuhkuse ajal.

«Mina vist hakkam kleiti õmblema,» ütles Ene. «Möödunud aastal õmblesin endale mängukleidi, tänavu õmblen töökleidi.»

«Mina vist hakkam maasikaid korjama,» arvas Anne. «Möödunud suvel korjasin üks, kaks, kolm... kümme kruusitait metsmaasikaid. Tänavu korjan veel rohkem.»

«Mina vist hakkam perele süüa tegema,» lubas Elju. «Möödunud suvel juba tegin. Ikka suppi ja kisselli...»

«Aga mina olen kange vee all kalapüüd-mises,» kuulutas Eino. «Vee all suur kala ei karda. Ma ujun talle juurde ja kraps lõpustest kinni.» Siinkohal kostis Lembitu ranitsast pikk haigutus. See oli muidugi Klaabu, kes teiste jutu peale üles ärkas. «Jälle krimblid kipitavad,» porises Klaabu. «Kas läheb ilm halvaks või on siin keegi luisanud.» Kulm kortsus, keerufas Klaabu krimbleid pea kohal. Krimblid võbisesid ja jäid siis Ene ja Anne kohale peatuma.

«Seda et... Ma hakkam vist siiski taskurätti palistama,» ütles Ene ruttu. «Kleidi õmblen... ee... õmbleb ema. Mina ajan nõöbid ette.»

«Mina tahtsin öelda, et möödunud suvel ma ikka sõin üks, kaks, kolm... kümme kruusitait metsmaasikaid,» lõi Anne lõkendama.

«Minu supp oli mäge ja kissell tärklisteta,»
tunnistas Elju.

Aga Eino kinnitas:

«Kui ma ujumise selgeks õpin, küll ma
siis vee all kala ka kinni püüan.»

Klaabu vaatas suveplaani tegijaid, naeru-
sädemed silmades. «So-oh!» rõõmustas ta.
«Jäigi kihelemine järele. Ei olnud ilma
viga.» Ja Klaabu pani rahulolevalt käed
kõhule kokku.

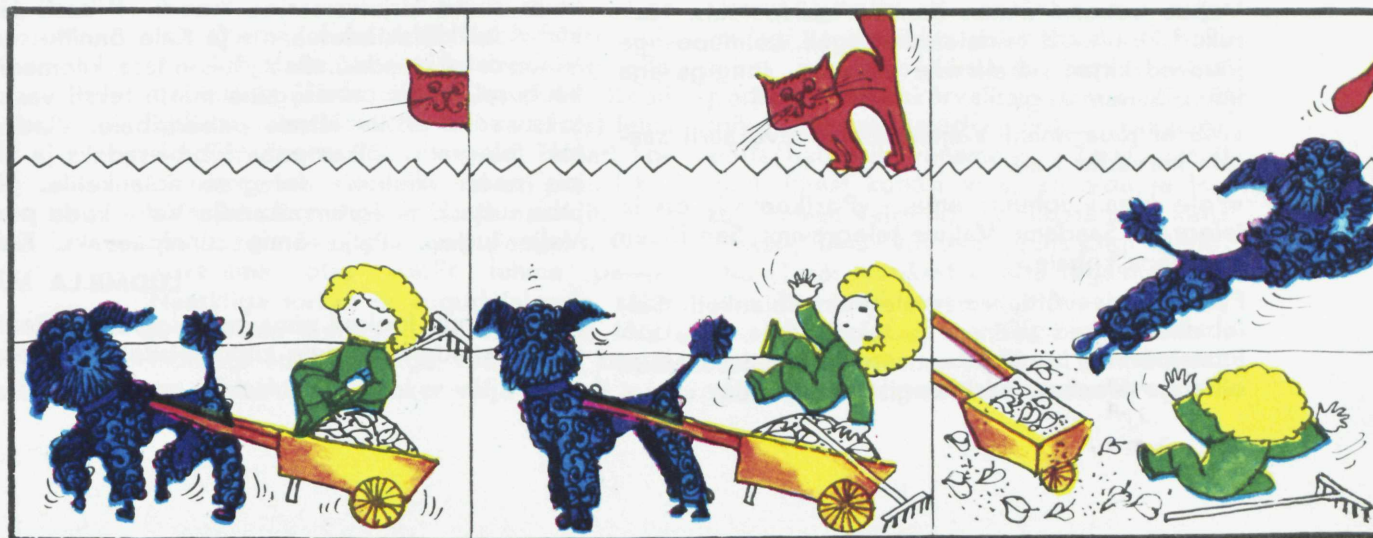
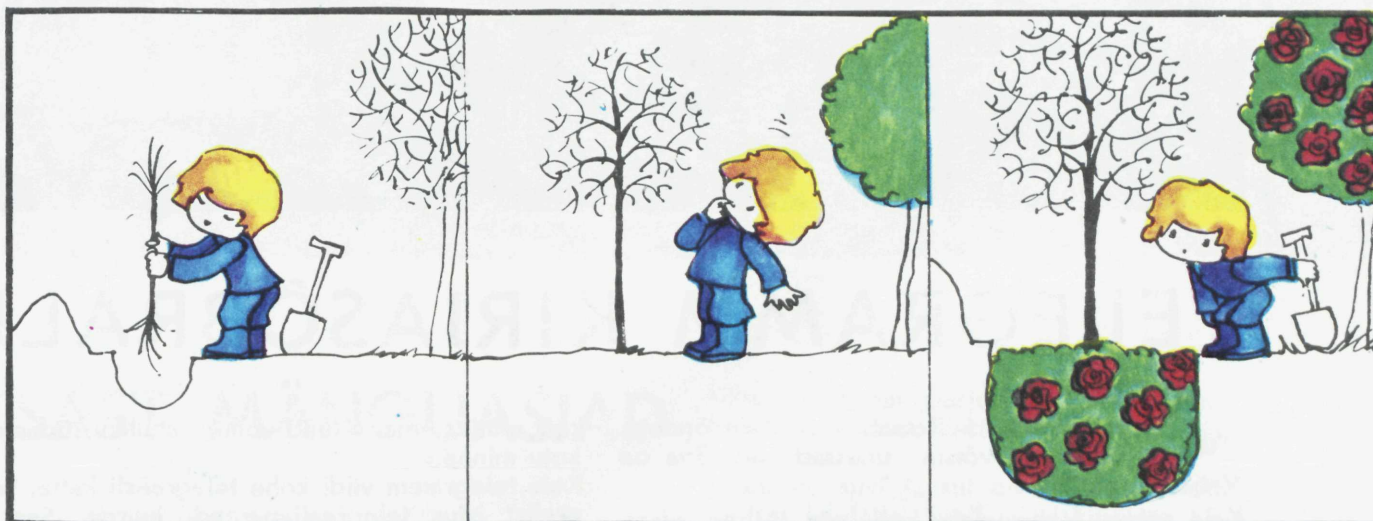
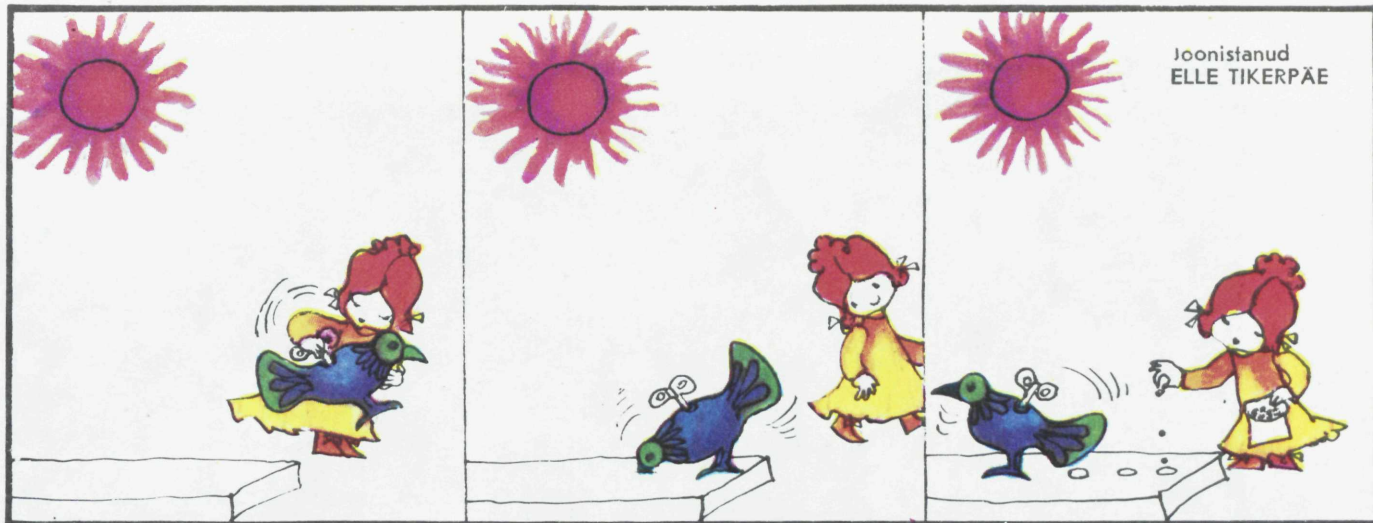
«Aga sina, Klaabu, mis sina suvel teha
mõttled!» küsisid lapsed.

«Oh,» ütles Klaabu ja tõstis kulnud kõr-
gele. «Oh,» ütles Klaabu ja seadis kan-
nad kokku ning varbad väljapoole. «Mina
hakkan suvel kitarri mängima. Mulle ko-
hutavalt meeldib kitarri mängida. «Klaabu
väike suvekontsert» — kas see ei kõla
ilusti!» See kõlas tõesti ilusti, paraku ei
jõudnud Ene ja Anne ja Elju ja Eino ja
Lembit — ja kes nad seal kõik olid —
Klaabule tunnustust jagada. Äkki hakkasid
Klaabu krimblid kokku tõmbuma. Krussi
vajudes tinisesid need kaeblikult, just
nagu oleks keegi neile liiga teinud.

«Niimoodi siis on, kui ma ise luisanud
olen,» läks Klaabu üleni roosaks. «Lõpuks
õpid end veel tundma ka. Palun väga
vabandust, tegelikult mõtlesin ma suvel
alles kitarrimängu selgeks õppida. Enne
tuleb ikka õppida, selle kohta on isegi
vanasõna olemas. Üks ilus õppimise koh-
ta käiv vanasõna. Õigemini, kaks. Kes
ütleb, missugused!»

Ene vaatas Annele, Anne Einole, Eino
Eljule. Kellelgi ei tulnud meelde õppimise
kohta käivat vanasõna.

Lapsed, kes teab, missuguseid vanasõnu
võis Klaabu mõelda! Kirjutage!

TELEGRAMM KIRJASÕBRALE

«Ema, mis nüüd küll saab?» oli Kaie õnetu. «Kuidas ma võisin unustada, et täna on Valjal sünnipäev!»

Kaie sõber Valja elab kodumaa teises otsas, Vaikse ookeani äärses linnas Vladivostokis. Tüdrukud kirjutavad teineteisele sageli. Lennupostiga jõuavad kirjad päralt viie päevaga, rongiga aga läheb kauem aega.

«Ma ei jõua enam Valjale sünnipäevakaarti saata!» kurvastas Kaie.

«Pole viga,» lohutas ema. «Postkontoris on ju telegraaf. Saadame Valjale telegrammi. See jõuab veel täna kohale.»

Postkontoris võttis ema telegrammiblanketi. Sellel olid jooned aadressi ja teksti jaoks. Kaie kirjutas joontele hoolikalt aadressi ja õnnitluse. Nüüd oli vaja blankett kassaluugist sisse anda. «Ongi

kõik,» ütles ema. «Nüüd võime rahuliku südamega koju minna.»

Kaie telegramm viidi kohe telegrafisti kätte. Telegrafist istus telegraafiaparaadi juurde. See oli veidi suure kirjutusmasina moodi. Kiiresti täheklahvidel klõbistades andis ta Kaie õnnitlussõnad Vladivostokki edasi. Seal, tuhandete kilomeetrite kaugusel, võttis samasugune masin teksti vastu ja toksis selle pikale kitsale paberiribale. Vladivostoki telegrafist löikas pabeririba osadeks ja kleepis need lillelisele telegrammiblanketile. Ning juba ruttaski telegrammikandja Valja kodu poole. Valja luges: «Palju õnne sünnipäevaks. Kaie.»

LUDMILLA MÄGI

Mõne minuti jooksul annavad telegrafistid teateid edasi sadade-tuhandete kilomeetrite kaugusele.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

Trepil ja lifti

Trepil oli kehv tuju. Trepp ei teadnud, kas tema elul on mõtet või ei ole. Ta arutles endamisi:

«Siin ma olen ja näen vaeva, aga inimesed ei teagi, et ma olemas olen. Nemad sõidavad aina liftiga, mind ei pane üldse tähele. Mida nad selles liftis küll leiavad!»

Korraga tuli trepil mõte:

«Proovin ka õige liftiga sõita. Ainult alla ja üles.»

Lifti ukсед olid lahti. Trepp hakkas ennast lifti korjama.

Kitsas oli seal küll, mugavusi ei mingisuguseid. Pealegi sai lift pahaseks, sest talle ei meeldinud raskeid asju vedada. Trepil kulus sissetulemiseks kole palju aega.

«Saba ukse vahelt ära!» käratas lift kurjalt. «Ma ei saa ust kinni!»

«See ei ole saba, see on mu vaip!» seletas ähmi täis trepp. «Ma võtan vaiba kaasa.»

Lõpuks sai lift ukse kinni ja hakkas aeglaselt sõitma. Ise torises kogu aeg:

«Sinu õnn, et me allapoole sõidame. Oles poleks ma sind mingi hinna eest jaksanud vedada. Sa oled kõvasti üle kaalu.»

ASTA KASS

Lugu

Aga ega siis trepp süüdi olnud. Vaiba oleks muidugi võinud maha jätta, see on õige.

Kui lift jõudis alumisele korrusele, oli tal jõud nii otsas, et tuled kustusid ära.

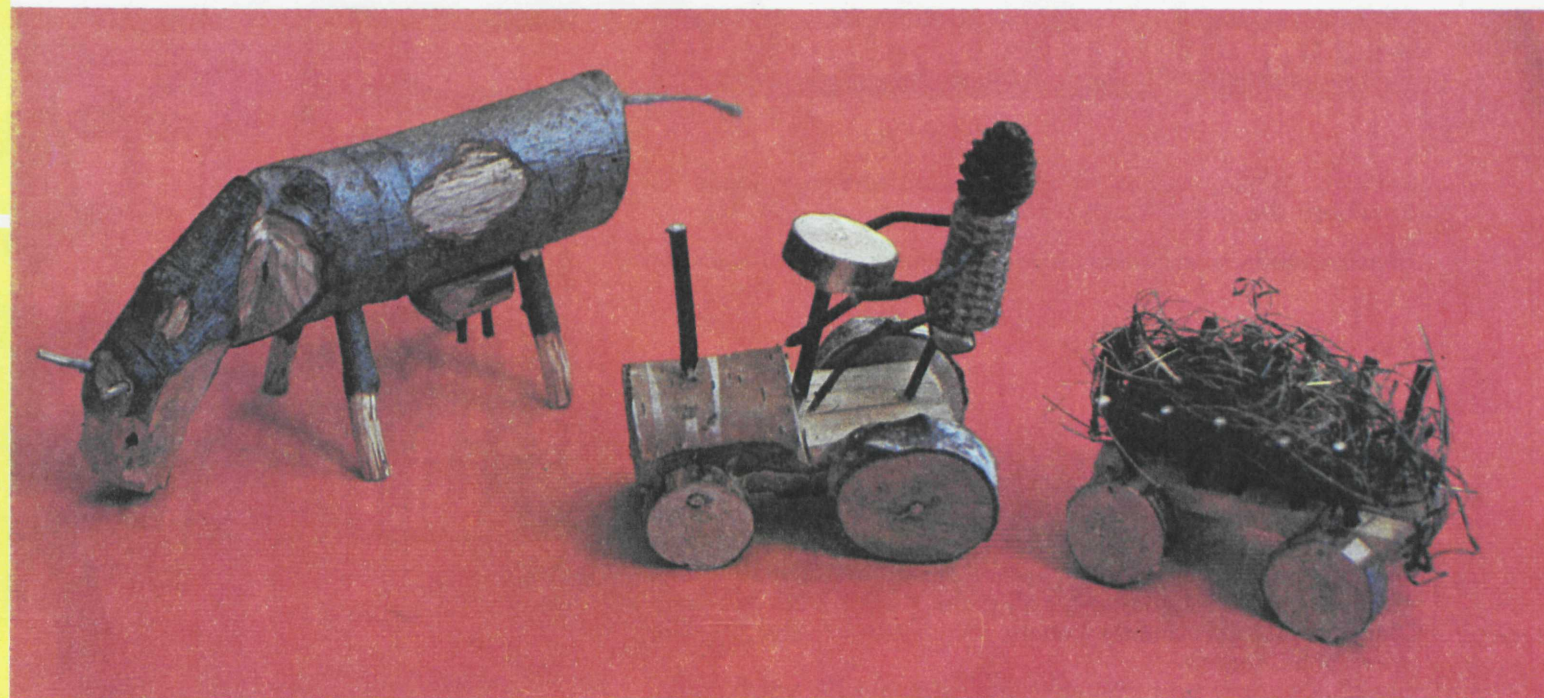
«Näe, sa ajasid mu rikki ja tegid pimedaks,» tõreles lift. «Tagasi võid sõita prügišahtiga.»

«Oi ei, prügišahtiga saab ainult alla sõita,» ütles trepp kohkunult. «Ja ma ei tahagi enam sõita, sellest tuleb nii palju pahandust.»

Pahandust oli tõesti palju. Allkorrusel oli ilmatu pikk järjekord, kõik tahtsid sõita. Kui lift ukse lahti tegi, tõmbas trepp vaiba üle pea ja kolistas ruttu oma kohale tagasi. Ta kartis, et saab riielda, miks ta kohal ei olnud, kui teda vaja läks. Aga inimesed polnud tema puudumist märganudki. Sellegipoolest rõõmustasid nad, kui treppi liftist väljumast nägid:

«Näe, kui tore, et meile trepp saadeti. Päril ilus asi.»

Kellelegi tuli meelde, et ka treppi mööda pääseb koju. Kõik hakkasid kribinal-kribinal üles ronima. Ainult mõned väga laisad inimesed ootasid trepikojas veel kaks päeva, kuni meister lifti ära parandas.

OKSAST MÄNGUASJAD

Selle lehma tegi Rakke Keskkooli õpilane Valdur Tombak ning selle traktori ja järelvankri Kiltsi 8-kl. Kooli õpilane Jaan Meteliza. Kui sa oksast lelusid tähelepanelikult silmitsed, taipad kohe, et nende valmistamisel on poisid kasutanud saagi, taskunuga ja naasklit. Valdur saagis oksa pikkuselt parajaks. Oksa kõverama otsa voolis lehma peaks. Naaskliga torkas ta augud jalgade, saba ja sarvede kinnitamiseks. Jaanil oli tööd muidugi rohkem. Aga vaata, kui kenad on tal traktor ja vanker välja tulnud!

Niisuguseid mänguasju võid ka sina lepa-, haava- või kaseoksast saagida, voolida, nikerdada.

Nüüd on suvi ja sul on rohkem mahti metsas jalutada. Sealt leiad kindlasti kõveraid puuksi või juurikaid, mis nagu midagi tuttavlikku kujutaksid. Näiteks mõni oks võib paista kangesti sarvilise põdra või kikkiskõrvalise koera moodi ja mõni sammaldunud juurikas on nagu päris habemik vanamees. Tarvis ainult veel ühest kohast veidi saagida ja teisest kohast veidi noaga lõigata ning kena looma-, linnu- või inimkujutis ongi valmis. Oksast või juurikast asjade tegemisel kasuta ka muid metsamaterjale: sammalt, kasetohtu, käbisid jne. Olgu veel öeldud, et need mänguasjad, mis sa omast peast välja mõtled, tulevad kõige huvitavamad.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA

Seekord loeme, kuidas vedavad suvevaheaga Paide 1. Keskkooli II-a ja II-b klassi õpilased.

Olin laagris

Sõitsin suvevaheaja algul kohe ema ja vennaga laagrisse. Ema läks sinna kasvatajaks. Mulle meeldis laagris väga. Meil oli palju võistlusi. Kõige vahvamad olid rahvastepallivõistlused. Iga võistkond mõtles endale nime. Meie meeskonna nimi oli «Must Nool». Mänge oli palju. Kokkuvõttes tuli meie «Must Nool» kolmandale kohale. Minu vend Peefer oli oma võistkonna kapten.

Laagri lõpupeol anti võitjatele aukirjad ja kõik võistkonnad said autasud.

Kodus rääkisime võistlustest isale ka. Ta ütles, et oleme vahvad poisid.

PRIIT SIMSON

Vanaema juures

Olen suvevaheajal vanaema juures. Seal on nii tore! Päike paistab palavalt ja mesilased sumisevad lilledel. Lilli on palju, käin neid sageli korjamas. Ükskord metsast läbi minnes nägin kännu juures ussi. Uss oli end päikese käes kerra tõmmanud. Hiilisin vaikselt mööda. Uss ei liigutanudki.

Vanaema maja ees on mets, metsa taga järv. Kõige rohkem meeldib mulle järves supelda. Seal on nii mõnus soe vesi. Ujumist ma päris selgeks ei ole veel saanud, järgmisel suvel tahan kindlasti ära õppida.

Metsas kraavikallastel kasvab praegu palju maasikaid. Käime vanaemaga neid korjamas. Öhtul aga teeme kodus maasikakisselli.

ANU KURM

Mina ja Taksi

Minul on maal vanaema juures hea sõber, koer Taksi. Lau-päevaks ja pühapäevaks sõidan vanaemale külla. Panen vana dressi selga ja lähen Taksiga mürama. Mina jooksen Taksi eest ära, tema püüab. Kui Taksi mu kätte saab, siis võtab ta pükstest kinni ja sakutab. Kui ma tema eest jälle ära jooksen, fuiskab ta mulle klähvides järele. Taksile meeldib minuga mürada.

Ükskord käskis vanaema mul puid kööki tuua. Läksin kuuri, aga Taksi hakkas mind püksisäärest tirima. Kui ma kükitasin, sikutas ta mind mütsist. Taksi tiris seni, kuni mütsi kätte sai. Viskasin puud maha ja hakkasin Taksit püüdma. Ajasin teda taga, kuni ära väsisin. Siis tõin Taksile toast kondi ja sain kohe mütsi kätte.

LEMBIT SALUMÄE

Igav päev

Tulin õuest tuppa. Kodus ei olnud kedagi. Mõtlesin, mida teha. Võtsin raamatu ja hakkasin lugema. Lugesin veidi, aga jutt oli igav. Läheks õige õue tagasi? Aga ei viitsi riidesse panna. Lõpuks otsustasin palli mängima hakata. Pall ootaski mind toa nurgas. Algul loopisin tasakesi vastu kapi ust, siis aga... Mängisin ja mängisin ja äkki läks pall laua vastu ja pörkas tagatoa armatuuri pihta. Armatuuril tuli kild küljest ära. Mis nüüd küll saab? Helistasin kohe emale. Emal ütles, et olen paha poiss, ja käskis isale ka helistada. Isa arvas, et pean hoolsam ja ettevaatlikum olema. Enam ma toas palli ei mängi.

AIMAR ROO

Ülal: «Ekskursioon lauta» — joonistanud ANU VIILEBERG Tamsalu Keskkooli III-a klassist.

All: «Sigu ajamas» — joonistanud MARGE RAUD Rannu 8-kl. Kooli III klassist.

ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA!

Joonistanud KARIN NIINEPUU

Möödunud suvel oli Jüri maal. Ta joonistas nüüd talu-õuest pildi, aga vanem õde Mari hakkas seda nähes naerma ja ütles: «Varsti sõidame vanaema juurde, eks sa seal kontrolli, kas kõik on ikka õigesti joonistatud!»

Võib-olla oskad sõna ilma maale sõitmata ütelda, mis pildil valesti on?

ELKNÕ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 6 — 1976. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattise. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; kooliõelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 4. V 1976. Trükkida antud 21. V 1976. Trükiarv 71 000. Offsetpaber nr. 1, 60×90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-03158. Tellimise nr. 1511. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel KAISA PUUSTAKU joonistus «Oma sõbraga».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пioneерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Tallinn, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 1511. Тираж 71 000.

Kiivitaja nojad

Pildistanud GUSTAV GERMAN

KIIVITAJAL OLI RISTIKUPÖLLUL PESALOHUKE. SINNA MUNES EMALIND MUNAD JA HAUDUS NEIST POJAD VÄLJA. JUBA JÄRGMISEL PÄEVAL SIBASID POJAD PESAST MINEMA. PÖLLULE TULID INIMESED JA ARVASID, ET LINNUPOJAD EI OSKA ENAM OMA PESA LEIDA. TILLUKESED SULELISED VÕETI HELLALT PIHKU JA HAKATI PESA OTSIMA. ENT SIIS KOHTUTI LINNUTEADLASEGA, KES ÜTLES: «LINNUPOEGI KÄTTE EI VÕETA. SEDA VÕIB TEHA AINULT SIIS, KUI NAD ABI VAJAVAD. KUID KIIVITAJA POEGADEL ENAM PESA EI OLE JA NAD PEAVADKI PÖLLUL VABALT RINGI JOOKSMA.»

LINNUPOJAD PANDI PÖLLULE JA NAD PUGESID RISTIKUSSE PEITU. ÕHUS AGA TIIRUTAS KIIVITAJAEMA ÄREVALT KRIISATES — IKKA KIIVJEI JA KIIVJEI. KUI INIMESED OLID ÄRA LÄINUD, LENDAS EMA POEGADELE TOIDUPOOLIST PAKKUMA. ÕHTUL VÕTTIS TA NAD OMA TIIVA ALLA.

EINO TALI